

ACCIÓ DE GRÀCIES AL FINAL DE L'ORDENACIÓ

Una amiga em preguntava fa uns dies si per venir avui aquí calia pagar entrada. Li vaig contestar que no, que les portes estaven obertes a tothom. I és que aquesta festa no és meva, és de l'Església, i a l'Església l'entrada sempre és gratuïta.

Així doncs, no puc acabar sense donar gràcies a Déu per l'Església, de la qual em sento fill, membre i, des d'ara especialment, servidor i animador.

Ara bé, l'Església es concreta per a cadascú en unes persones i grups molt precisos.

Dono gràcies a Déu en primer lloc per haver-me donat uns germans, els frares, companys d'esforç i de confiança en el seguiment sense reserves de Jesús. Em manca temps: seria just anomenar-vos d'un a un, sobretot aquells amb qui Déu m'ha concedit de conviure i els qui em van acollir a Sarrià quan era un nen.

També per l'Església de Girona, a la qual em sento molt vinculat. Agraeixo especialment al nostre bisbe el do de Déu que avui m'ha confiat, i també la cordialitat amb què fa uns dies em va confirmar en la meva vocació.

I més concretament per la parròquia d'Arenys. Les mostres d'afecte rebudes aquests dies de mossèn Martí i mossèn Josep gairebé m'han desbordat. Us repartiran un recordatori ara a la porta, amb una poesia, obsequi de mossèn Martí especialment per avui.

Dono gràcies a Déu molt especialment pels nens. També a vosaltres m'agradaria tenir de temps d'anomenar-vos d'un en un. L'entusiasme que heu demostrat esperant aquest dia difícilment el podré oblidar mai. Pels catequistes, pels músics, pel bon amic Francisco Parra, per tota la gent d'Arenys, Torrentbò i Sant Martí amb qui col·laboro o coincideixo en tantes ocasions, i, d'una manera molt especial, pel Grup de Joves. En teoria jo els acompanyo a ells. És fals. En realitat són ells qui m'han acompanyat a mi setmana rera setmana i avui sé que comparteixen del tot la meva alegria.

Dono gràcies també perquè viure en l'Església m'ha donat uns horitzons molt amples. Dono gràcies a Jesús per la presència de l'abuna Ashaia i els meus germans cristians d'Egipte. També dono gràcies a Déu per la presència dels meus amics musulmans.

I incloc aquí també tots els amics i amigues, companys i companyes, parents vinguts de lluny i de prop (els de Figueres, els de Balaguer, i fins i tot he vist gent de Llanars, que no esperava), concelebrants i altres que, si hagués d'anomenar d'un en un amb tot el que us dec, hauria d'escriure una enciclopèdia.

Finalment, vull donar gràcies a Déu per la meva primera Església, la família que va fer de mi el que sóc i que tant suport m'ha donat en el camí que he emprès. Deixeu-me esmentar mossèn Muñoz, que em va batejar i avui em torna a acompanyar, i, sobretot, l'Óscar, ma mare i també mon pare, que tant s'estimava la meva vocació i des de la pau de Déu on ara resideix ben segur que ens mira satisfet.

Fra Eduard, 22 de maig de 2005